

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: N. V. N.**, zastoupen JUDr. Josefem Kynclem, advokátem, se sídlem Masarykova 1293, Česká Třebová, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 30. 12. 2004, č. j. 59 Az 20/2004 - 23,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, č. j. 59 Az 20/2004 - 23 ze dne 30. 12. 2004, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 2568/VL - 10 - P17 - 2002 ze dne 27. 1. 2004, kterým nebyl stěžovateli podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a kterým bylo zároveň vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá, že jeho žádost o udělení azylu byla posuzována žalovaným jako žádost motivovaná ekonomicky a ostatní hlediska související s nedemokratičností stávajícího režimu v zemi stěžovatelova původu byla pominuta. Ani krajský soud následně nevzal v úvahu, že stěžovateli coby osobě nesouhlasící s režimem hrozí

po jeho návratu pronásledování a další represe. Stěžovatel tedy dovozuje, že v jeho případě byla nesprávně vyhodnocena otázka splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil témuž soudu k dalšímu řízení; zároveň stěžovatel navrhuje, aby jím podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti její důvodnost popírá a v obecné rovině setrvává na svých závěrech, které učinil ve svém rozhodnutí o neudělení azylu.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil zejména následující pro posouzení této právní věci rozhodující skutečnosti: stěžovatel přicestoval do České republiky v situaci, kdy měl v zemi svého původu těžký život a jeho kamarádi mu vycestování doporučili. Ti mu slíbili pomoc při hledání zaměstnání v České republice. V zemi svého původu totiž stěžovatel pracoval pouze příležitostně, zde měl povolený pobyt za účelem podnikání. K jeho prodloužení nedošlo, jelikož si nestihl zajistit potřebné podklady; odcestoval domů za otcem a nestihl se vrátit tak, aby vše potřebné zařídil. Stěžovatel v průběhu řízení uvedl, že zde nechtěl pobývat nelegálně, a proto požádal o udělení azylu. Žalovaný stěžovatelem uváděné skutečnosti nepodřadil pod žádný z azylových důvodů a stěžovateli azyl neudělil. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, v níž namítal procesní pochybení žalovaného, a uvedl, že zemi svého původu opustil kvůli svým ekonomickým problémům. Krajský soud stěžovatelovu žalobu zamítl. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 16. 2. 2005, ten jej dne 24. 2. 2005 napadl kasační stížností.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení rozhodnutí, proti kterému směřuje (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Pokud jde o přípustnost kasační stížnosti s ohledem na uplatněný kasační důvod, stěžovatel namítá nesprávné posouzení právní otázky splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, tato námitka nalézá své opory v žalobě, již stěžovatel brojil proti rozhodnutí žalovaného u krajského soudu, a kasační stížnost je tak přípustná.

Nejvyšší správní soud tedy podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. napadený rozsudek přezkoumal v rozsahu kasační stížnosti, vázán uplatněným kasačním důvodem, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z hlediska posouzení právní otázky splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu je rozhodující, zda stěžovatel byl v zemi svého původu pronásledován či nikoli. Pronásledováním je ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu ve znění účinném v době rozhodování žalovaného třeba rozumět ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady v zemi stěžovatelova původu nebo pokud tato země není schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Poukazoval-li stěžovatel v průběhu správního řízení i v žalobě ke krajskému soudu na své ekonomické potíže a na těžký život, vyplývá-li ze stěžovatelových vyjádření, že o udělení azylu požádal v situaci, kdy mu nebyl prodloužen pobyt na území České

republiky a on zde nechtěl pobývat nelegálně, pak v takto prezentovaných důvodech zřetelně absentuje jakýkoli prvek represe ze strany státu, jež by byla pronásledováním podle § 2 odst. 6 zákona o azylu. Tvrdil-li tedy stěžovatel v řízení před žalovaným a nadto i v řízení před krajským soudem toliko důvody, jež jsou důvody ekonomickými, neměl žalovaný ani krajský soud povinnost zkoumat jiná možná příkoří, jichž se stěžovateli v zemi jeho původu může dostat. Žalovaný tedy neměl povinnost vést dokazování směrem, který by přesahoval stěžovatelova tvrzení učiněná v průběhu správního řízení, a tak netvrdil-li stěžovatel důvody jiné než ekonomické, nebylo důvodu, aby se jimi žalovaný a následně i krajský soud zabýval. Pokud přitom byly stěžovatelem uváděné důvody posouzeny coby důvody nikoli relevantní z pohledu udělení azylu, pak byl aplikován správný právní předpis, v jeho rámci správná právní norma, přitom nezákonnosti se krajský soud nedopustil ani při její interpretaci. Nejvyšší správní soud tu při výkladu zákona o azylu vychází mimo jiné i z článku 1 odst. 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků přijaté v Ženevě dne 28. 7. 1951 a z Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků přijatého v New Yorku dne 31. 1. 1967, z nichž dovozuje, že udělení azylu je důvodné pouze tehdy, je-li splněn prvek represe uskutečňované ze strany státu. Takovou represi lze dovodit jak ve formě přímé, kdy stát sám určité osoby pronásleduje, tak ve formě nepřímé, kdy stát záměrně určité pronásledované osoby nechrání. O represi ze strany státu se v daném případě nejedná.

Vyčerpal-li Nejvyšší správní soud shora uvedenou námitku stěžovatele, jež byla námitkou jedinou, pak uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu